

Àlex Rue, coordinador de la secció masculina de futbol i secretari de Panteres Grogues

institucional (jugadors, entrenadors o directius) el que hi ha és la idea que porta integrada allò que “els homosexuals no poden jugar al meu equip” amb prejudicis i un cert to d’ignorància (es formulen preguntes com – *I a les dutxes què feu? – Home, doncs, ens dutxem*). És una situació molt imperant i sense visos immediats de canvi.

Creieu que des de les institucions governamentals i des dels mitjans de comunicació hi ha una voluntat per eradicar l’homofòbia a l’esport?

M.A.: Hi ha una necessitat de fer-ho i també hi ha una voluntat. Cal una voluntat forta en molts estaments de la societat, incloent-hi l’estament institucional, el que significaria que l’homofòbia està perseguida a molts nivells.

A.R.: D’una banda, el fet de ser visibles per al públic és un fet positiu. Ara bé, denunciar algú perquè surti de l’armari pot resultar mesquí. Això no vol dir que alguns dels noms que surten als mitjans no estiguin realment relacionats amb el món homosexual, però en qualsevol cas és la persona qui ha de decidir si fer pública la seva condició sexual o mantenir-la dins l’àmbit privat. No sortir a la llum no es pot considerar un acte “covard”, ja que estan en joc el treball, els diners i la reputació de la pròpia persona. No es pot anar pel món dient “tal persona és” o “tal persona no és” perquè això no és correcte.

TESTIMONIATGE D’UN ESPORTISTA

Per a Àlex Rue la seva experiència dins del món del futbol com a homosexual reconegut va començar amb la seva incursió a Panteres Grogues. És en aquell moment quan pogué admetre davant els seus companys la seva condició sexual, qüestió impensable en els anteriors equips als quals va pertànyer, el Futbol Club Cardedeu i l’Esport Club Granollers.

La teva trajectòria esportiva anterior a Panteres Grogues s’havia caracteritzat pel silenci?

Amagava la meua condició sexual. O potser no era tant amagar-ho com no dir-ho. Quan arribava al camp de futbol només era una persona que anava a jugar a futbol i el que passava a la meua vida era privat. En un principi no dones importància a aquest fet, però quan comences a conèixer gent que et demostra que pots anar a un equip de futbol i parlar de la teua parella o d’aquella persona que t’agrada realment veus que és l’opció més positiva.

Anar a Panteres Grogues va ser una forma de buscar ajut?

Sí, va ser una mena d’ajut. També em va coincidir amb un període de retirada esportiva. No tenia res clar, només sabia que volia tornar a jugar i vaig pensar en entrar a Panteres Grogues. La veritat és que va ser molt agradable: una espècie de descoberta.

Ets conscient de si el Futbol Club Cardedeu i l’Esport Club Granollers, els teus anteriors equips, coneixen actualment la teua orientació sexual?

Personalment no en tinc constància. Sé que alguns companys d’aquests equips ho coneixen a través dels veïns del meu poble. Puc dir, però, que la majoria d’aquelles persones que ja ho saben s’ho han agafat amb una mica de sorpresa, però no puc afirmar que hi hagi hagut una acceptació dolenta.

Encara hi ha traves a l’hora de sortir de l’armari en el món de l’esport?

Jo crec que no es pot donar aquest pas. Potser sigui possible per a un jugador determinat, en un equip determinat i amb uns companys determinats. A nivell amateur pot ser menys dur, però si parlem d’un nivell semi-professional o professional el fet és una quimera. En relació a com està muntat el món del futbol és molt difícil que algú pugui sortir de l’armari. *